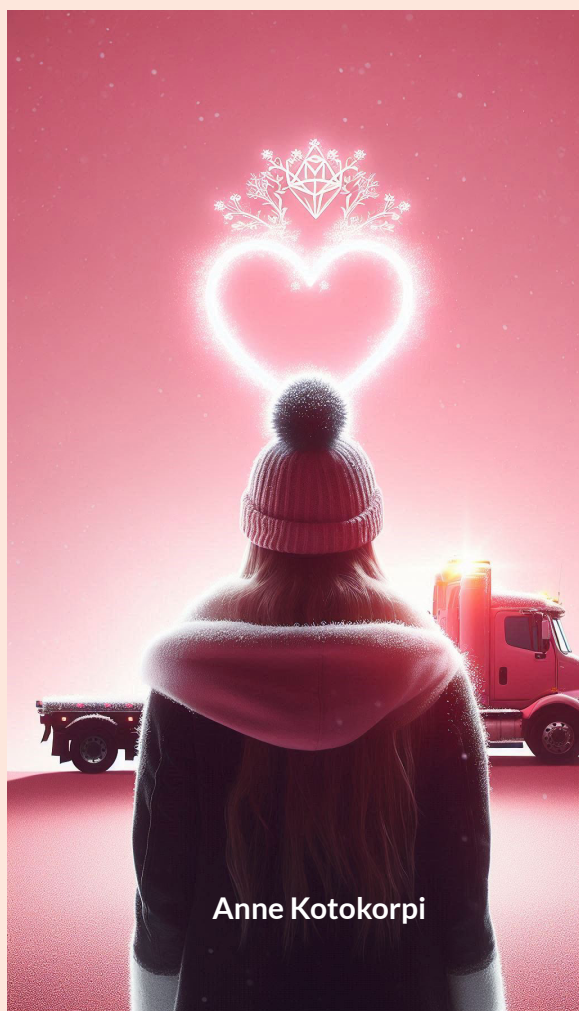

Älä tyydy, ansaitset kaiken

Älä tyydy, ansaitset kaiken

Anne Kotokorpi

Älä tyydy, ansaitset kaiken

© 2024 Anne Kotokorpi
Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-7200-3

Lunta tupaan

Maaria heräsi taas lumiauran kolinaan, kuten ainakin jo viikon tätä ennen. Väsytti. Pimeä aamu ei houkuttanut nousemaan lämpimän peiton alta.

- Todennäköisesti auramies juuri tällä hetkellä kasaa kinosta pienen autoparkani eteen. Joka aamuinen lumityörupeama odottaa, Maaria mutisi ja nousi ylös.

Lasse oli jo avannut tv:n. ”Sääennuste lupaa pakkasta ja lunta”... Kunpa aamu tv:n ihana sääpoika löytäisi kartoiltaan joskus jotain muutakin kuin lunta ja pakkasta. Kurjuus oli jatkunut jo yli viikon eikä loppua näy. Kylmä säärintama pitää meitä otteessaan varmaan kesäkuulle asti. Tai kuka tietää, vaikka kahlaisimme lumessa vielä silloinkin...

Keittiöstä kuului kahvinkeitTIMEN pörinää. Kahvi tuoksui hyvältä. Aamuisin kahvi riitti, aamupala syötiin työpaikalla.

- Maaria, ehtisitkö millään silittää paitani, sen vaaleansinisen. Tänään on johtoryhmän palaveri heti aamusta.

Lasse painui suihkuun, vaikka Maaria oli jo hake-massa itselleen pyyhettä. Hänellä ei ollut johtoryhmän palaveria, mutta hänellä on työ, joka alkaa kello kahdeksan. Olisi toivottavaa olla paikalla ajoissa. No, kenties suihku on tarpeeton, tuumi Maaria, kun ulkona odottava lumen kanssa painiminen taatusti saa hien virtaamaan.

Maaria huokasi ja haki silitysraudan. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän silitti poikaystävänsä Lassen paitoja. Ja pyykkäsi. Hän teki parhaansa paidan kanssa, mutta muutamia vekkejä tuppasi jäämään aina. Ehkä niitä ei kokouksen tuoksinassa huomata. Hiha on niin vaikea, eikä hänellä nyt ollut aikaa olla kovin pikkutarkka. Lassen kannattaisi viedä paitansa pesulaan. Siihen hänellä olisi varaa, Maaria ajatteli harmissaan, kun ripusti paitaa henkarelle.

- Onneksi minun työssäni päiväkodin opettajana ei vaatteilla koreilla, tuumi Maaria. - Mukavat, värikkäät vaatteet toimivat parhaiten. Joskus harvoin, kun olen ostanut uuden vaatteen, kuulen lapsilta ihastuneita huokauksia: Oi, onpa sinulla ihana mekko. Lapset ovat kyllä aivan mahtavia. Ulkona odottavasta lumikaaoksesta huolimatta Maariaa alkaa hymyilyttää.

- Minulla on ihan paras työ, ajatteli Maaria mielisään. - Kunpa vain saisin vakituisen paikan, lähempää kotiani. Pitkä ajomatka on stressaavaa, varsinkin näillä keleillä.

Suihkusta tullessaan Lasse vilkaisi paitaansa, kohotti kulmiaan, kun keskellä hihaa oli ryppy, mutta ei sanonut mitään. Jos aikoi arvostella, oli parempi tehdä sitten itse. Lasse luki lehteä ja hörppi kahvia keittiössä, kun Maaria veti jo ulkovaatteita päälleen. Pakkasta oli melkein parikymmentä. Toppahousut,

toppatakki, paksu pipo ja nahkarukkas. Niillä kyllä pärjäsi arktisissa olosuhteissa.

- Moikka, Maaria huikkaa, kun lähtee ovesta ulos. Lasse ei kuule tai ei muuten vaan näe tarpeelliseksi vastata.

Aura oli käynyt siivoamassa pihan. Ikävä kyllä, aina jäi lumivalli poloisten autojen eteen, eihän sitä voinut välttää. Vanhassa kerrostalossa oli kymmenkunta autotallia. Loppujen autonomistajien täytyi tyytyä pistokepaikkaan säiden armoilla. Se tiesi joka-aamuista auton kaivamista paksusta lumihangesta. Ne onnekkait, joilla oli autotalli, voivat lähteä matkaan lumettomalla, lämpimällä autolla.

Lasse oli yksi näistä onnekkaita. Maaria oli pyytänyt, että hän saisi pitää autoaan autotallissa. Vanha rotisko lähtisi paremmin käyntiin ja ikkunatkin pysyisivät sulana, jos se saisi olla tallissa.

- Ei käy, sanoi Lasse tiukasti.

Hänellä oli työsuhdeauto, uutuuttaan kiiltävä Audi.

- Kai sinä ymmärrät, että en minä voi jättää firman autoa pihalle lumen alle. Mitä pomokin siitä ajattelsi, jos tulisin töihin lumisella autolla. Hän luulee, etten välitä ja ottaa vielä auton pois.

Lassen argumentti ontui, mutta Maaria ei jaksanut kinata. Pitäköön sitten ihanan peltilehmänsä tallissa. Yleensä asia ei Maariaa ärsyttänyt, mutta tänä aamuna ärsytti. Ja paljon.

Pieni Toyota oli hautautunut lumen alle niin, että jos ei Maaria olisi tiennyt, mikä paikka oli hänen, olisi voinut luulla, että siinä oli pelkkä lumikinos. Hän haroi kinosta ja alta paljastui pieni punainen läntti.

- Ei muuta kuin hommiin.

Maaria kaivoi esiin etuoven ja laittoi auton käyntiin. Auto lämpenisi sillä aikaa kun hän saisi lapioitua lumet auton takaa. Kyllä se siitä...

Reilun kymmenen minuutin uurastuksen jälkeen punainen pikkuauto olikin jo kaivettu esiin. Vielä ikkunat puhtaaksi ja ei muuta kuin matkaan.

Maaria näki Lassen peruuttavan tallista.

- Tämä ei ole reilua, ei ollenkaan. Otan asian puheeksi illalla. Pidämme autot tallissa vuoropäivinä, päätti Maaria ehdottaa.

Lasse liukui ohitse puhtaalla, kiiltävällä autollaan ja heilautti kättään kuin kuninkaallinen.

- Herrasmies olisi tullut auttamaan tyttöystäväänsä, Maaria ajatteli kitkeränä. - Mokoma itsekäs pas...

Maaria hätkähti ajatuksiaan.

Lasse oli aina ollut samanlainen. Hän piti Maariaa itsestäänselvyytenä. He olivat seurustelleet lukiosta asti. Jotenkin he päätyivät opiskelemaankin samalla paikkakunnalle ja taloudellisista syistä muuttivat yhteen. Ikään kuin jatkumona, valmistuttuaan he jatkoivat samaan malliin. Maaria ei ollut ikinä kyseenalaistanut heidän suhdettaan. Naimisiinmenosta ei ollut koskaan puhuttu, mutta Maaria ilman muuta oletti sen olevan seuraava askel. Lasse tosin ei ollut

edes kosinut. Ei silloinkaan, kun Maaria peri tätinsä timanttisormuksen. Se sopi kuin valettu vasempaan nimettömään ja Maaria oli röyhkeästi pistänyt sen siihen ja esitellyt sormusta Lasselle. Joko Lassella on ilmiömäinen pokka tai sitten hän on äärettömän tyhmä –mutta edes silloin kihlaus ei noussut keskustelun aiheeksi.

- Joo, ihan kiva, kommentoi Lasse sormusta. - Min-kä arvoinen se mahtaa olla, jos sen myisi...

Myisi? Maaria tyrmistyi ja pahoitti mielensä. Kuinka hän voisi myydä tädin sormuksen? Sen oli tarkoitus aikanaan periytyä hänen tyttärelleen. Tai pojalleen. Sen koommin Maaria ei ole naimisiinmenosta vihjannut. Sormusta hän käytti aina juhliissa ja arkenakin. Ei tosin vasemmassa nimettömässä vaan pikkurillissä vaikka se on siihen hiukan suuri. Koru on kallis, hänen arvokkain omaisuutensa, mutta pidettäväksi tarkoitettu. Niin täti hänelle sanoi vielä eläessään.

Lassella oli hyvä työpaikka ja palkka. Maarialla ei ollut vakituista työtä, mutta määräaikaaisia sijaisuuksia oli koko ajan. Palkka päiväkodin opettajalla ei ollut hääppöinen, ainakaan Lassen mielestä. Maaria kuitenkin piti työstään.

Maaria sai autonsa liikkeelle ja lähti ajamaan parinkymmenen kilometrin työmatkaa kieli keskellä suuta. Oli pimeää ja liukasta. Silti moni autoilija uskalsi ajaa kovaa ja Maaria tunsu joskus olevansa vain tukkona tiellä.

Tämänkertainen pesti jatkui enää pari viikkoa, sitten pitäisi löytää uusi paikka. Tuleva ero lapsista raastoi Maarian mieltä. Pahinta määräaikaisissa sijaisuuksissa olikin se, kun piti erota päiväkodin lapsista ja työkavereista. Kunpa pian löytyisi joku pidempiaikainen paikka.

Päiväkodin pihaan päästyään Maaria ravisteli ranteitaan, jotka olivat jäykkänä hänen puristaessaan rattia kauhusta kankeana. Päästyään päiväkodin ovesta sisälle, lasten iloinen hälinä sai hänet pian unohtamaan aamun ankeuden.

Kotimatka sujui paremmin, kun oli valoisaa ja tiet oli kunnolla aurattu. Radiosta kuului menevää musiikkia ja Maaria oli hyvällä tuulella. Hänelle oli luvattu alustavasti uutta työpaikkaa päiväkodista, joka oli vain parin kilometrin päässä. Lisäksi sijaisuus olisi pidempi, äitiysloma. Varmasti ainakin vuosi, ellei enemmän.

Kääntyessään risteyksessä Maaria kuuli autostaan outoa ääntä. Hän laitto radiota hiljempaa ja kyllä vain, jostain kuului jotain suhinantapaista. Lisäksi mittaristoon syttyi joku valo. Maarialla ei ollut harmainta hajua, mitä se tarkoitti. Hän ajoi tiensivuun ja sammutti auton. Hetken vedettyään henkeä hän yritti startata autoa. Ei mitään. Auto ei inahtanutkaan. Muutaman kerran koitettuaan oli pakko luovuttaa. Entäs nyt? Soittaisiko Lasselle? Ja mitähän hyötyä siitäkin olisi? Lasse ei ymmärrä autoista mitään, niin insinööri kuin onkin. Eivätkä käytännön työt ole

Maaria on työlleen omistautunut
varhaiskasvatuksen opettaja.
Tulevaisuus näyttää olevan kiveen
hakattu: parisuhde, lapset, koira ja
omakotitalo. Kauhukseen Maaria
havahtuu siihen, että hänen miehensä
haluaakin elämältä aivan eri asioita,
kuin hän.
Voiko kymmenen vuoden yhteisen
historian heittää menemään, jos
elämältä toivoo enemmän?

Viihteellinen aikuisten satu romantiikan ystäville

*Muutos
Kuka olet, paras ystäväni
Näet sisimpääni
Tarvitaan ripaus onneakin
Unelmia ja kouluhommia*

